

There is no translation of this article

70 x 7 = ВИНАГИ!!!

Седемдесет пъти по седем е равно на четиристотин и деветдесет. Не е нужно да си голям математик, за да решиш такава лесна задача. Това число не е измислица, а пределът, който Исус задава пред нас за това колко пъти трябва да прощаваме. Няма смисъл да броим, докато раздаваме прошка, ще се изгубим някъде сред цифрите. По-разумно е да пороботим със сърцето си.

Да, точно със сърцето, защото стане ли дума за прошка, и разумът бяга. Не е нито лесно, нито приятно да простиш на онзи, който те е обидил, ударил, унизил или ограбил. Колко ни се иска да се върнем в този момент към Стария Завет и да приложим онази любима максима „око за око, зъб за зъб!“.

А защо пък да прощавам? Как да забравя, че онзи неблагодарник, на когото помогнах в труден момент, когото обичах и за когото се грижех, ме предаде? Как да простя на този, който силно ме нарани и все още съм пълен с огорчение заради него?

Само че, ако ние сме истински християни, значи вярваме в силата на всеопрощаващата Божия любов и осезаемото Му присъствие в живота ни.

Християнството е религия на прошката и мира. В някои религиозни учения няма лична връзка с Бога, в други Бог не прощава всеки грях, в трети вярата е ограничена до определени граници за Неговите възможности.

Наричаме себе си християни и в днешния неделен ден дойдохме тук, в Църквата, за да потвърдим пред себе си, пред обществото и пред Бога, че сме такива. Преди доста години вероятно някой ни е довел, за да ни покръсти, но днес идваме по собствена воля заради личния си избор да следваме Христос и желанието си да търсим непрекъснатата близост с небесния ни Баща. Само че Бог не обещава да ни бъде лесно, а че винаги ще бъде до нас и ще ни подкрепя.

Днес сме пораснали християни, ако изповядваме Христовото учение на ум и на глас, ако сме намерили смисъла на живота чрез Него и чувстваме призвание да бъдем мисионери на Благата вест за Спасението, милосърдието и радостта. Нашият Бог и Спасител възкръсна, за да ни дари с живот във вечността, но преди това ни остави завета на любовта.

По времето на Исус равините учили, че има лимит за това, колко пъти трябва да прощаваме. Те смятали, че три пъти е достатъчно да простиш. Когато Петър пита Исус колко пъти трябва да прощаваме, той дава щедро предположение – цели седем пъти. А отговорът на Исус буквално го изумява – седемдесет пъти по седем, което на практика означава, че прошката, която даваме, е безгранична.

И пак питаме защо трябва да прощаваме? Защото трябва да се отнасяме с другите така, както Бог се отнася с нас. Ако смятаме, че има какво да се прости на нас, длъжни сме и ние да простим, при това заради нас самите, защото това е единственият начин да продължим свободни напред. Докато не сме простили, оставаме в капана на тъгата, отчаянието и безнадеждността.

Ако мислим, че сме натрупали дългове от прегрешения към Бога, които не сме в състояние да изплатим, и заслугите ни бледнеят, сме изминали половината от пътя към изцелението. Осъзнавайки своята окаяност и нищетата, в която тънем, все по-ясно разбираме, че няма на какво да разчитаме, освен на Божията милост и любов.

Никой не може сам да заплати стойността на греховете си пред Бога. Исус направи това за нас, като се пожертва на кръста. Нека не се затваряме за благодатта, която струи от недрата му и почерпим сили оттам, за да обърнем гръб на отчаянието и прегърнем радостта.

Сигурно понякога се съмняваме в думите на Бога и в Неговите обещания, когато силите на злото дебнат около душата ни, за да вплетат в ума ни паяжина от мъчителни мисли, навяващи ни лоши спомени от миналото за падения и страсти. Преживявайки такива атаки, се чувстваме разколебани във вярата и бързо губим доверие в силата на Божията любов и милосърдие.

А защо да е по-лесно да се тревожим, отколкото да приемем милостта Му и да продължим да вярваме в обещаното от Него?

Когато ни е трудно, защото знаем, че сме сгрешили, още по-силно трябва да се вкопчим в надеждата и да помним, че докато в нас има дихание, след всяко препъване можем да се изправим. Това, естествено, не ни освобождава от отговорността да се стараем да бъдем добри християни, а ни напомня, че, стига да искаме и да търсим, винаги можем да се очистим чрез пролятата кръв на Христа.

Не можем да променим миналото си, но можем да го изцелим. А щом ще искаме изцеление и изкупление за дълговете си към Бога по примера на първия слуга от днешното Евангелие, трябва да се научим да даваме прошка. Бог се гневи на онзи, когото помилва, а след това той не прости дълга на брата си и в крайна сметка заради непростителния си дух сам се обрече на наказание и мъчение, а мъчението е да носиш в себе си сърце, което тежи от огорчение.

И ние можем да пребъдваме в щастието и в Бога, ако помним и пазим завета на Божествените заповеди на любовта, които Той ни завеща, а именно: „Да се обичате помежду си, както Аз ви обикнах!“.